

D.Tóth Kriszta - Gyerekek az árnyékban

2013 március 16. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

értékelve

Még nincs

Mérték

Hazajött a gyerek és közölte velem, hogy jó napja volt és boldog. Nevettünk egy nagyot, megölelgettem, és mondtam neki, hogy örülök. Majd megkérdeztem, mit enne vacsorára.

Miközben gondolkozott, levette a kabátját és csizmáját, majd belebújt a téli, meleg papucsába. Leült a kutya mellé a szőnyegre, és válaszolt: rántott csirkét. Háromból kétszer ezt válaszolja.

Átlagos jelenet egy átlagos hétköznap este, nálunk. A szavainknak a saját konkrét jelentésükön túl nem tulajdonítunk nagyobb jelentőséget. Örülünk neki, hogy meleg van és főtt vacsora, de nem fogjuk föl a tudatunkkal minden nap minden percében, hogy milyen szerencsések vagyunk. Pedig néha nem árt.

Tavaly nyáron találkoztam először azokkal a felnőttekkel, akik az ENSZ gyermekjóléti szervezete, az UNICEF budapesti bizottságánál dolgoznak. Arra kértek, hogy vállaljak szerepet a Higgyünk a nullában! című kampányukban 12 másik hírességgel együtt. Mivel hiszek abban, hogy a világon egyetlen gyereknek sem lenne szabad meghalnia olyan okok miatt, amelyek megelőzhetők lennének (gyógyszerhiány, tisztavíz-hiány, élelmiszerhiány...), elvállaltam. Akkoriban sokat gondolkodtam azon, hogy vajon mekkora feladat lehet szolidaritást ébreszteni a magyar emberekben távoli országok, ismeretlen gyerekek, nehezen felfogható problémák iránt. Mit mond a malária egy nyírségi falunak, ahol TBC-vel küzdenek? Mit mond az éhhalál egy borsodi anyukának, aki nem tudja, mit ad enni másnap a gyerekeinek? Hiszen „van nekünk elég bajunk itthon”, meg „sok magyar gyerek is éhes és beteg”. És tényleg, igazuk van. Azoknak is, akik ezt mondják. Meg az UNICEF-nek is. Mert ebben a helyzetben nem egyetlen igazság van.

Az ENSZ, azon belül pedig az UNICEF viszont szigorú szabályok, precíz képletek, gondosan kitalált sémák és pontos mutatók alapján osztja a segítséget. Vagyis: a pénzt. Az, ami itthon nélkülözésnek tűnik, máshol, másoknak a vágyak netovábbja lehet. A segítséget pedig senki nem a borsodi anyukától meg a nyírségi falu

mélységénységben él? lakóitól várja. Hanem t?led és t?lem. Aki a meleg szobában, a f?tött munkahelyen olvassa most ezt a cikket.

Ett?l függetlenül (vagy ezzel együtt?) persze a magyar unicefesek is elkövetnek mindent azért, hogy itthon tartsák az adományok egy részét. Mert helye van a segítségnek, hiszen a nélkülözésnek is vannak fokozatai. Nem kell ahhoz az éhhalál szélén egyensúlyozni, hogy egy gyerek jólléte veszélyben legyen. Elég, ha abban a megismételhetetlen és visszahozhatatlan id?szakban, amit gyerekkornak hívnak, nem kapja meg azokat az impulzusokat, amelyek egy kés?bbi boldog és egészséges feln?tt-léthez, megfelel? szociális beilleszkedéshez és társas kapcsolatokhoz – vagyis: a boldog élethez – elengedhetetlenek. Az UNICEF ezen a héten publikált kutatási eredményei szerint minden második (!) magyar gyerek nélkülöz valamilyen szempontból. 10 gyerekb?l 4 nem tudja meghívni magához a barátait, 10 családból csak 3 engedheti meg magának, hogy évente egyszer elmenjen nyaralni, és a családok felében nem kerül hús az asztalra kétnaponta. Minden ötödik gyereknek nincs újonnan vásárolt ruhája...

Ezek a gyerekek velünk élnek, a mi gyerekeinkkel járnak óvodába, iskolába. Ha Etiópiáig, Ruandáig, Szíriáig nehéz is ellátni, legalább ?ket vegyük észre. A minden második gyereket, aki árnyékban él.

Lola nem kapott aznap rántott csirkét. Nem azért, mert azt akartam, hogy szolidaritson az árnyékban él?kkel, hanem mert nem lehet minden este rántott csirkét enni. Zöldborsóf?zelék volt virslivel.

D.Tóth Kriszta - shopline.hu

Ajánló